

Arrest

nr. 279 183 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: dhr. X en mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEJAEGER
Klinieklaan 8
8630 VEURNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DEJAEGER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen en de gegevens uit je administratieve dossier ben je een staatsburger van Noord-Macedonië, afkomstig uit Skopje. Je bent geboren op (...) en aldus nog minderjarig. Jouw vader V.K. (...) (O.V. X), een Rom in het bezit van het Servische staatsburgerschap, vertrok in 2015 naar Duitsland. Jouw moeder M.M.B. (...) (O.V. X), een Rom met de Noord-Macedonische nationaliteit, bleef met jou en jouw zus S. (...) achter in Skopje (Noord-Macedonië). In september 2018 verlieten ook jullie Noord-Macedonië. Jouw ouders verzochten tevergeefs om internationale bescherming in Duitsland, Frankrijk en Nederland. Op 10 september 2019 werd in Groningen (Nederland) jouw broertje V. (...)

geboren. Jullie reisden in november 2019 naar België waar jouw moeder en jouw vader op 3 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden. Jij en jouw zus S. (...) werden als minderjarigen bijgeschreven op de bijlage van jouw moeder. Jouw broer V. (...) werd aan het verzoek van jouw stiefvader toegevoegd. Jouw moeder vreesde bij een terugkeer naar Noord-Macedonië dat ze er geen werk, of geen goedbetaald werk zou vinden, waardoor ze er niets zou kunnen huren en ze haar kinderen niet naar school zou kunnen laten gaan. Ze merkte in verband met de schoolgang van haar kinderen, onder meer u, op dat ze in Noord-Macedonië door andere kinderen op school gepest, bespuwd, geslagen en gebeten werden. Jouw moeders verzoek, dat beoordeeld werd ten opzichte van Noord-Macedonië, werd door het Commissariaat-generaal op 30 december 2020 kennelijk ongegrond verklaard omdat de door haar ingeroepen problemen van u en uw zus op school niet voldoende ernstig werden bevonden om gelijkgesteld te worden met vervolging of een reëel risico op ernstige schade; omdat ze de door haar beweerde discriminatie niet aannemelijk had gemaakt; omdat ze niet aannemelijk had gemaakt dat ze niet of onvoldoende zou kunnen rekenen op de hulp en/of bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten; en omdat de door haar ingeroepen medische problemen geen verband hielden met de Vluchtelingenconventie of met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Ook in het kader van jouw vaders verzoek, dat beoordeeld werd ten opzichte van Servië, werd een weigeringsbeslissing genomen. Het door jouw ouders ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 november 2021 verworpen.

Op 20 december 2021 dienden jij, jouw zus S. (...) en jouw broer V. (...) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Je geeft aan dat je gepest werd op school en dat jouw ouders niet genoeg geld hadden om jullie eten te geven. Je bent niet bang om terug te keren naar Noord-Macedonië.

Je legde geen documenten neer ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je haalde namelijk aan dat je gepest werd op school en dat jouw ouders niet genoeg geld hadden om jullie eten te geven (CGVS, p. 3 en 4). Deze motieven werden reeds aangehaald door jouw moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Je gaf overigens aan dat je niet echt bang bent om terug te keren naar Noord-Macedonië (CGVS, p. 4).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij betoogt in een eerste middel dat de voorwaarden om aan haar het vluchtelingenstatuut of minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen zijn vervuld. In dit kader voert verzoekende partij aan dat zij, net als haar familie, riskeert te worden gediscrimineerd en doet zij een uitgebreid betoog omtrent de door haar familie ondergane en gevreesde feiten en omtrent de discriminatie van Roma in Noord-Macedonië en Servië. In deze verwijst zij naar en citeert zij uit algemene informatie en verslagen.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij alleen nog maar banden heeft met België, dat zij vloeiend Nederlands spreekt en dat zij het goed doet op school. Zij heeft alleen Belgische vrienden en heeft hier een (stabiel en veilig) leven opgebouwd met veel toekomstperspectieven, hetgeen verweerder nu van haar wenst af te nemen door haar verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

2.2. Verzoekende partij beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 3 EVRM.

Zij geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van deze bepaling, wijst op de hoger gedane uiteenzetting, benadrukt dat haar ouders nog steeds niet hersteld zijn van hun hepatitis-besmetting en stelt zelf ook een eigen besmetting te riskeren. Daardoor zou verzoekende partij bij een terugkeer naar het land van herkomst van haar ouders te vrezen hebben voor haar gezondheid en veiligheid, wanneer medische hulp zou worden geweigerd omdat zij Roma is.

2.3. Verzoekende partij beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 8 EVRM.

Zij geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van dit artikel, herhaalt dat de hepatitis-besmetting van haar ouders niet wordt betwist en werpt opnieuw op dat Roma in Servië en Noord-Macedonië geen toegang zouden hebben tot medische hulp. Daarom moeten de ouders van verzoekende partij in België behandeld worden en moet artikel 8 EVRM worden gerespecteerd. Verzoekende partij zou gescheiden kunnen worden van haar gezinsleden omdat haar ouders verdere behandeling behoeven in België. De ouders, broer en zus van verzoekende partij hebben immers geen enkele band met een ander land dan België. Verzoekende partij en haar zus spreken al vloeiend Nederlands en doen het goed in school. Het kan niet de bedoeling zijn dat de toekomst van deze kinderen zou worden afgepakt en dat zij uitgewezen zouden worden, waardoor verzoekende partij tevens van zijn broer en zijn zus gescheiden zou worden.

2.4. Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande:

“IN HOOFDORDE

De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, ter kennis gebracht aan verzoeker op 29/04/2022, waarbij het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard conform art. 57/6/1, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet te vernietigen en opnieuw rechtdoende het verzoek van verzoeker toch ontvankelijk en gegrond te verklaren en verzoeker bijgevolg het statuut van vluchteling overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen voor verder onderzoek ;

IN ONDERGESCHIKTE ORDE

Minstens de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet aan verzoeker te willen toekennen”.

2.5. Verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“02. UNHCR-verslag van PETKOVIC Vesna.

03. UNHCR-verslag van RAKO Davor.

04. UNHCR-verslag van Roger ARNOLD.

05. UNHCR-verslag van 2018.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel na of verweerder al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.2. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoekende partij ook niet dienstig opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep, zoals reeds hoger werd opgemerkt, namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekende partij al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming zoals bepaald in de artikelen van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partij zich in het kader van de voormelde, door haar aangevoerde schending beroept op het gegeven dat een aantal van haar naaste familieleden in België verblijven en dat zij bij hen wenst te blijven, dient daarenboven te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Ook de gegevens dat verzoekende partij en haar ouders, broer en zus een band met België hebben, dat verzoekende partij hier vriendjes en een leven heeft en dat verzoekende partij en haar zus al vloeiend Nederlands spreken en het goed doen in school, betreffen geen elementen op grond waarvan er kan worden overgegaan tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekende partij. Deze elementen zijn *an sich* immers niet relevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij, er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die toelaten om louter op grond van dergelijke overwegingen een internationale beschermingsstatus te verlenen aan verzoekende partij en de Raad heeft te dezen niet de bevoegdheid om op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoekende partij.

3.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat inzake het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekende partij, bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 255 961, een beschikking werd gevelde die luidde als volgt:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 24 december 2020.

2. Die beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; (...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te

beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd de republiek Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 december 2020 werd Noord-Macedonië opnieuw in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen.

3. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing o.a. vast dat wat verzoekende partij haar vrees betreft bij een terugkeer naar Noord-Macedonië geen werk, of minstens geen goedbetaald werk te zullen vinden, waardoor zij er niets zal kunnen huren en ze haar kinderen er niet naar school zal kunnen laten gaan, deze motieven van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er, zo vervolgt de commissaris-generaal, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij en/of haar echtgenoot er een reëel risico zou(den) lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens wordt erop gewezen dat uit verzoekende partij haar verklaringen valt op te maken dat zij in Noord-Macedonië wel degelijk toegang hadden tot de arbeidsmarkt en er aan de slag konden, en dat zij haar kinderen er naar school kon laten gaan. De commissaris-generaal wijst er tevens op dat het gezin van verzoekende partij blijkbaar ook in staat was om in Noord-Macedonië (net als in Servië) een huurwoning te betrekken, en hij geeft aan niet in te zien waarom zij niet opnieuw een bestaan zouden kunnen uitbouwen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië. Wat betreft verzoekende partij haar verklaringen dat haar kinderen in Noord-Macedonië op school werden gepest, bespuwd, geslagen en gebeten, wordt vastgesteld dat deze incidenten, hoe kwalijk ook, onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt, zo luidt het, verzoekende partij aannemelijk dat dit verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Conflicten en ruzies tussen kinderen zijn universeel en komen zonder onderscheid overal ter wereld voor tussen alle etnische groepen, aldus de commissaris-generaal. Waar verzoekende partij aangeeft dat naast voornoemde problemen van haar kinderen op school, zij en haar man er tevens werden gehaat, wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekende partij nochtans verklaarde nooit persoonlijke problemen, noch problemen met de autoriteiten of andere medeburgers te hebben gekend in Noord-Macedonië. Ter vollediging, zo luidt het, voegt de commissaris-generaal eraan toe dat uit niets blijkt dat verzoekende partij voor eventuele toekomstige problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de situatie van Roma in Noord-Macedonië en wordt op grond hiervan geoordeeld dat niet kan gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er, zo luidt de bestreden beslissing, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt eveneens op grond van beschikbare informatie geoordeeld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat verzoekende partij haar gezondheidsproblemen en die van haar jongste zoon betreft, stelt de commissaris-generaal vast dat die medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling ervan dient men een beroep te doen op de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zo merkt de commissaris-generaal op, en hij voegt er vervolgens aan toe dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Noord-Macedonië, maar dat dit geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Tot slot wordt, volledigheidshalve zo luidt het, nog aangestipt dat uit niets blijkt dat verzoekende partij geen legaal verblijfsstatuut in Servië zou kunnen verkrijgen, bijvoorbeeld op basis van haar huwelijk met haar echtgenoot die de Servische nationaliteit heeft. Evenzeer geldt, zo wordt

eraan toegevoegd, voor verzoekende partij haar echtgenoot dat uit niets blijkt dat, indien zij aan de wettelijke voorwaarden zouden voldoen, hij geen verblijfsvergunning voor Noord-Macedonië zou kunnen krijgen.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing, doch ze beperkt zich daarentegen tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht. Zo herhaalt en volhardt verzoekende partij op algemene wijze dat zij (en met haar haar gezin) omwille van haar/hun Roma-origine gediscrimineerd wordt/worden in Noord-Macedonië en Servië en o.a. geen gelijke kansen krijgen op de arbeidsmarkt en in het onderwijs en dat hen omwille van hun etnie elke steun wordt ontzegd. Verzoekende partij gaat evenwel niet in op, doch voorbij aan hetgeen dienaangaande op goede grond en op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zoals o.a. wat de toenemende inspanningen van de Noord-Macedonische autoriteiten betreft inzake de integratie van minderheden zoals Roma alsook betreffende de verschillende instellingen waartoe zij zich zouden kunnen richten in eigen land, die zich bekommeren om en inzetten voor o.a. Roma en het bieden van (o.a. juridische) hulp en bescherming, zoals bijvoorbeeld de Ombudsman en de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, minstens slaagt verzoekende partij er geenszins in aan die concrete vaststellingen afbreuk te doen.

Er kan en mag bovendien niet aan voorbij worden gegaan dat verzoekende partij haar land van herkomst in september 2018 oftewel inmiddels ruim drie jaar geleden heeft verlaten, waardoor haar beweringen, geheel blote beweringen bovendien, dat zij er geen kansen zou krijgen omwille van haar origine, niet steunen op recente concrete en persoonlijke ervaringen. Het betreft niets meer dan vermoedens en persoonlijke veronderstellingen, wat tevens maakt dat haar huidige vrees dienaangaande hypothetisch is. Daarenboven toont ze met haar algemene beweringen niet aan dat zij in geval van eventuele discriminatie/problemen niet terecht zou kunnen bij de verschillende organisaties en instellingen in Noord-Macedonië die net daarvoor zijn opgericht en die minderheden zoals Roma steun en bescherming (kunnen) bieden, waartoe evenwel is vereist dat men hun hulp inroept. Verzoekende partij maakt echter niet op concrete wijze aannemelijk dat zij in het verleden ernstige inspanningen zou hebben ondernomen om bij zulke instanties aan te kloppen en hun hulp in te roepen, laat staan dat zij elke mogelijke hulp zou zijn ontzegd en dat zij er in de toekomst niet bij terecht zou kunnen. In dit verband kan worden gewezen op het bestaan en de inspanningen van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, de Ombudsman, gemeentelijk initiatieven ter bevordering van de integratie van de Roma en voorts ngo's die op dat vlak in Noord-Macedonië actief zijn.

De verzoekende partij slaagt er niet, zo concludeert ook de commissaris-generaal met goede redenen, om, middels concrete en overtuigende op haar persoon(lijk situatie) betrokken elementen of feiten, in concreto aan te tonen dat haar situatie van die aard is dat zij in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake zou zijn van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De door verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde artikelen waarnaar zij verwijst, zijn geenszins van aard voormelde informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen in een ander daglicht te stellen. Daargelaten nog dat het artikel getiteld "UNHCR starts free legal aid for Roma communities in Serbia" over Servië gaat, dateert het van 6 mei 2008 en is het derhalve bezwaarlijk actueel. Het artikel "Stateless in Serbia: how to survive without existing" is van juli 2014 en dus evenmin recent, doch los daarvan handelt het, zoals de titel al aangeeft, eveneens over Servië en dan nog in het bijzonder over de situatie van staatlozen in Servië, "stateless Roma displaced from Kosovo" zoals het artikel vermeldt, terwijl verzoekende partij over de Noord-Macedonische nationaliteit beschikt. Dit artikel is dus geenszins dienstig, net zoals het artikel getiteld "Macedonia. Stateless Persons Meet With UNHCR" dat evenmin is, om dezelfde reden dat verzoekende partij wel de Noord-Macedonische nationaliteit heeft. Verzoekende partij brengt geen informatie bij die de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen ook maar enigszins in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Een loutere verwijzing zoals verzoekende partij naar algemene rapporten en artikels volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende blijft desbetreffend,

gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit niets blijkt, en zij toont zelf het tegendeel op generlei, laat staan op overtuigende wijze aan, dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië haar leven er niet zou kunnen hervatten. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat aan verzoekende partij internationale bescherming wordt geweigerd, op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, en dat haar verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De weigeringsbeslissing heeft, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet automatisch tot gevolg dat verzoekende partij van de rest van haar familie gescheiden zou worden. Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd (cf. RvS 3 juni 2019, nr. 13.339 (c)).

Dienaangaande wordt nog vastgesteld dat verzoekende partij geenszins het motief in de bestreden beslissing ontkracht of weerlegt waar wordt opgemerkt: "Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat uit niets blijkt dat u geen legaal verblijfsstatuut in Servië zou kunnen verkrijgen, bijvoorbeeld op basis van uw huwelijk met uw echtgenoot die de Servische nationaliteit heeft. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat u of uw man nooit een poging ondernamen om het verblijf van u in Servië officieel te registreren (CGVS man p.4; CGVS vrouw p.4). Uit niets blijkt dan ook dat, indien jullie aan de wettelijke voorwaarden zouden voldoen, u op basis van bijvoorbeeld jullie huwelijk, niet de Servische nationaliteit, laat staan een verblijfsvergunning voor Servië zou kunnen verkrijgen. Evenzeer geldt voor uw echtgenoot dat uit niets blijkt dat, indien jullie aan de wettelijke voorwaarden zouden voldoen, hij geen verblijfsvergunning voor Noord-Macedonië zou kunnen krijgen."

In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat er heden in de republiek Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

Bij arrest nr. 264 206 van 24 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep dat de moeder van verzoekende partij indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens verworpen, en dit omdat zij niet binnen de in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn vroeg om te worden gehoord zodat zij op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet werd geacht in te stemmen met de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Dient verder te worden opgemerkt dat inzake het verzoek om internationale bescherming van de vader van verzoekende partij, bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 255 962, een beschikking werd gevelde die luidde als volgt:

"1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing "verzoek kennelijk ongegrond" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 24 december 2020.

2. Die beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)"

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 december 2020 werd Servië opnieuw in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen.

3. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing o.a. vast dat verzoekende partij haar beweringen dat zij bij een terugkeer naar Servië geen huis of werk zal vinden omwille van haar etnische origine allerm minst aannemelijk maakt. Inzake haar verklaringen dat zij door Serviërs en Albanezen in Servië in het openbare leven werd gediscrimineerd, wordt vastgesteld dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve, zo luidt de beslissing o.a. voorts, wordt nog opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Servië voor toekomstige problemen met haar medeburgers geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Tevens wordt nog aangestipt dat uit niets blijkt dat de echtgenote van verzoekende partij geen legaal verblijfsstatuut in Servië zou kunnen verkrijgen, en dat evenzeer voor verzoekende partij uit niets blijkt dat, indien aan de wettelijke voorwaarden zou worden voldaan, zij geen verblijfsvergunning voor Noord-Macedonië zou kunnen verkrijgen. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten zijn, zo wordt vastgesteld en geoordeeld, niet van aard de conclusies van de bestreden beslissing te wijzigen.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers louter het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en deels aanpassen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekende partij herhaalt en volhardt dat zij (en met haar haar gezin) omwille van haar/hun Roma-origine in Servië gediscrimineerd wordt/worden en o.a. geen gelijke kansen krijgen op de arbeidsmarkt en in het onderwijs en dat hen omwille van hun etnie elke steun wordt ontzegd.

Verzoekende partij slaagt er evenwel niet in afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan pertinent wordt besloten dat “ (...) u uw beweringen dat u bij een terugkeer naar Servië geen huis of werk zal vinden omwille van uw etnische origine allerm minst aannemelijk gemaakt.” Het verweer in het verzoekschrift, waarin op allerm minst ernstige en niet in het minst onderbouwde wijze woorden in de mond van de commissaris-generaal worden gelegd, zoals waar het verzoekschrift luidt dat “Wanneer verweester stelt dat verzoeker in Servië zijn “leven kan hervatten”, dan maakt zij hiermee m.a.w. duidelijk dat zij totaal niets geeft om de basisrechten van elke man, vrouw of kind” en voorts o.a. dat “Verzoeker neemt er dan ook nota van dat verweester liever heeft dat ouders hun kinderen in elkaar laten slaan om kindergeld te ontvangen in plaats van hun fysieke integriteit te beschermen”, een gratuite kritiek die evenwel nergens steun vindt in de bestreden beslissing en louter uit een selectieve interpretatie van verzoekende partij (haar raadsman) lijkt voor te vloeien, is geenszins van aard de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad wijst er nog op en beklemtoont dat verzoekende partij haar land van herkomst Servië in 2015 of 2016 heeft verlaten, oftewel reeds meer dan vijf jaar geleden, waardoor haar beweringen, geheel blote beweringen bovendien, dat zij er geen kansen zou krijgen omwille van haar origine, geenszins steunen op recente concrete en persoonlijke ervaringen.

In de bestreden beslissing wordt trouwens terecht aangestipt dat de vaststelling dat verzoekende partij al 5 jaar zonder identiteitskaart en paspoort rondloopt van een weinig doortastende houding in hoofd van verzoekende partij getuigt. Verzoekende partij weet dergelijk geheel nalatig gedrag geenszins te verklaren of te rechtvaardigen.

De verzoekende partij slaagt er niet om, middels concrete en overtuigende op haar persoon(lijke situatie) betrokken elementen of feiten, in concreto aan te tonen dat haar situatie van die aard is dat zij in Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake zou zijn van

de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit niets blijkt daarenboven, minstens maakt verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk, dat zij ernstige pogingen zou hebben ondernomen om haar situatie in Servië aan te kaarten, zoals bijvoorbeeld bij de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, een gemeentelijk initiatief ter bevordering van de integratie van de Roma of bijvoorbeeld via een van de ngo's die op dat vlak in Servië actief zijn.

De Raad verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt opgemerkt dat " (...) de informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aan toont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in

het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

De door verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde artikelen waarnaar zij verwijst, zijn geenszins van aard voormelde informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen in een ander daglicht te stellen. Het artikel getiteld "UNHCR starts free legal aid for Roma communities in Serbia" dateert van 6 mei 2008 en is derhalve bezwaarlijk actueel. Het artikel "Stateless in Serbia: how to survive without existing" is van juli 2014 en dus evenmin recent, doch los daarvan handelt het, zoals de titel al aangeeft, over de situatie van staatlozen in Servië, in het bijzonder "stateless Roma displaced from Kosovo" zoals uit het artikel blijkt en letterlijk wordt aangegeven, terwijl verzoekende partij over de Servische nationaliteit beschikt. In het artikel wordt op het einde overigens gemeld dat Servië, o.a. met de hulp van UNHCR, belangrijke stappen heeft ondernomen om de problemen waarmee vele Roma worden geconfronteerd, zoals op het vlak van (burgerlijke) registratie en documenten, aan te pakken en weg te

werken, en dat reeds einde 2015. Dergelijke inspanningen, waarvan het artikel gewag maakt, blijken eveneens uit en liggen dan ook in de lijn van hetgeen uit de recente informatie van het Commissariaat-generaal blijkt met betrekking tot de concrete actieplannen van de Servische overheid en het realiseren ervan op het vlak van de integratie van minderheden zoals Roma.

Een loutere verwijzing zoals verzoekende partij naar algemene rapporten en artikels volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende blijft desbetreffend, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit niets blijkt, en zij toont zelf het tegendeel op generlei, laat staan op overtuigende wijze aan, dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Servië haar leven er niet zou kunnen hervatten. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat aan verzoekende partij internationale bescherming wordt geweigerd, op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, en dat haar verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. De weigeringsbeslissing heeft, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet automatisch tot gevolg dat verzoekende partij van de rest van haar familie gescheiden zou worden. Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd (cf. RvS 3 juni 2019, nr. 13.339 (c)).

Dienaangaande wordt nog vastgesteld dat verzoekende partij geenszins het motief in de bestreden beslissing ontkracht of weerlegt waar wordt opgemerkt: "Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat uit niets blijkt dat uw echtgenote geen legaal verblijfsstatuut in Servië zou kunnen verkrijgen. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat u of uw vrouw nooit een poging ondernamen om het verblijf van uw echtgenote in Servië officieel te registreren (CGVS man p.4; CGVS vrouw p.4). Uit niets blijkt dan ook dat, indien jullie aan de wettelijke voorwaarden zouden voldoen, uw echtgenote op basis van bijvoorbeeld jullie huwelijk, niet de Servische nationaliteit, laat staan een verblijfsvergunning voor Servië zou kunnen verkrijgen. Evenzeer geldt voor u dat uit niets blijkt dat, indien jullie aan de wettelijke voorwaarden zouden voldoen, geen verblijfsvergunning voor Noord-Macedonië zou kunnen krijgen."

Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

Bij arrest nr. 264 212 van 24 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep dat de vader van verzoekende partij indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens verworpen, en dit omdat hij niet binnen de in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn vroeg om te worden gehoord zodat hij op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet werd geacht in te stemmen met de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

3.5. In het licht van het voorgaande, dient met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde discriminatie van Roma in Noord-Macedonië en Servië en het betoog dat zij dienaangaande voert in het voorliggende verzoekschrift, dit onder meer middels een verwijzing naar de door haar familie ondergane feiten en algemene informatie, te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich integraal beroept op dezelfde middelen, feiten, elementen, argumenten en informatie als deze die reeds door haar ouders werden aangevoerd in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en de door hen en in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming ingediende verzoekschriften bij de Raad, gekend onder de voormelde rolnummers.

Waar verzoekende partij daarnaast beweert dat haar ouders nog steeds niet zouden zijn hersteld van hun hepatitis-besmetting, dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat om deze bewering te staven. Zij toont geenszins aan dat haar ouders op heden nog steeds zouden zijn besmet met of zouden worden behandeld voor hepatitis. Evenmin toont verzoekende partij ook maar enigszins aan, of maakt zij maar enigszins aannemelijk dat zijzelf daadwerkelijk zou riskeren te worden besmet met hepatitis. Dit klemmt nog des te meer nu verzoekende partij van dit alles geen melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hoe dan ook dient in dit kader te worden vastgesteld dat reeds in de hoger aangehaalde beschikkingen, gevelde ten aanzien van de ouders van verzoekende partij, genoegzaam werd ingegaan op de vermeende discriminatie van Roma, onder meer in de gezondheidszorg, in Servië

en Noord-Macedonië. Gelet op hetgeen hieromtrent reeds werd gesteld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partij, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat de vermeende en mogelijke medische problemen in hoofdte van de ouders van verzoekende partij en/of verzoekende partij zelf op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekende partij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.6. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT